

När Marken Gungar

Tankarna rullar. Svåra att få grepp om. Dimmiga.

Färgburkarna välter och rinner ut över duken. Världen rinner ut.

Formas om och blandas till en gegga. Osammanhängande, obegriplig.

Kroppen domnar. Dess början och slut är suddiga. Jag vet inte var.

Hjärnan spinner. Ökar, ökar.

STOPP

Den lyssnar inte. Omöjlig att stänga ner.

Knogarna vitnar. Pannan är blank och bröstkorgen häver. Kokar inifrån.

Härdsmlta.

Ökar, ökar.

Ser någon?

Jag måste se ut som en idiot. En idiot som går på något.

Ibland tror jag själv att jag går på något, eller att jag är en idiot.

Händerna darrar. Skakar.

Kontrollen är bortom mig. Jag måste släppa och sväva fritt.

Som i en glaskupa står jag.

Ingen kommer åt mig. Ingen ser. Ingen vet.

Alla ser och alla tror. Alla tror att jag är störd.

Sjuk.

De tror men de vet inte.

De flyr men du är kvar.

Du är borta. Jag ser dig men ändå inte.

Dina tröstande ord ekar.

Jag hör dem tydligt och ändå når de inte fram.

Luddigt.

Öronen susar.

Piper.

Tjuter.

Sluta, sluta, SLUTA!

Så...

...I glaskupans helvete står jag.

I glaskupans trygghet är jag.

Ensam, tills lugnet kommer åter.

Så är det när marken gungar.

Text: Arne Wester 2015